

‘प्रज्वलज्जलधारावन्निपतन्ति शरास्तव ॥’

‘चण्डाल इव राजासौ संग्रामेऽधिकसाहसः ॥’

‘कर्पूरखण्ड इव राजति चन्द्रबिम्बम् ॥’

‘हरवन्नीलकण्ठोऽयं विराजति शिखावलः ॥’

‘स्तनावद्रिसमानौ ते ॥’

‘दिवाकराद्रक्षति यो गुहासु लीनं दिवाभीतमिवान्धकारम् ।

क्षुद्रेऽपि नूनं शरणं प्रपन्ने ममत्वमुच्चैःशिरसामतीव ॥’

एवमादिषूत्रेक्षितार्थस्यासंभूततयैव प्रतिभासनं स्वरूपमित्यनुचितमेव तत्समर्थनम् । यमकस्य पादत्रयगतस्याप्रयुक्तत्वं दोषः । यथा—

‘सहसामिजनैः स्निग्धैः सह सा कुञ्जमन्दिरम् ।

उदिते रजनीनाथे सहसा याति सुन्दरी ॥’

उत्प्रेक्षायां यथाशब्दस्योत्प्रेक्षाद्योतकत्वेऽवाचकत्वम् । यथा—

‘एष मूर्तो यथा धर्मः क्षितिपो रक्षति क्षितिम् ।’

एवमनुप्रासे वृत्तिविरुद्धस्य प्रतिकूलवर्णनत्वम् । यथा—

‘ओवट्टइ उल्लट्टइ—’ इत्यादौ । (३९८ पृ.)

मुदाहरति—प्रज्वलदिति । तत्र वह्निकर्मणो ज्वलनस्य जले बाधात्तद्विशिष्टानां तासामसंभवः ॥ उपमानस्य जातिन्यूनत्वमुदाहरति—चण्डाल इवेति । अत्र चण्डालपदमुपमेयस्यातिनीचत्वं व्यञ्जयतीत्यनुचितार्थत्वम् ॥ उपमानस्य प्रमाण-
न्यूनत्वमुदाहरति—कर्पूरेति । अत्रोपमेयस्य चन्द्रबिम्बस्यातिक्षुद्रत्वव्यञ्जकं कर्पू-
रखण्डपदम् ॥ उपमानस्य जात्यधिकत्वमुदाहरति—हरवदिति । शिखावलो
मयूरः ॥ उपमानस्य प्रमाणाधिकत्वमुदाहरति—स्तनाविति । अत्र स्तनयो-
रतिमहत्त्वव्यञ्जकमद्रिपदमनुचितार्थम् ॥ उत्प्रेक्षितार्थसमर्थनमुदाहरति—दिवाक-
रादिति । उत्प्रेक्षितार्थस्याचेतनान्धकारत्रासस्यासंभूततया संभावनाविषये
वस्तुन्यवृत्तितया प्रतिभासनं स्वरूपमारोपणमात्रमनुचितमेवेति समर्थनं न
मिथ्येत्युपपादनं तच्चासद्भूते वस्तुनि न संभवतीति भावः ॥ पादत्रयगतस्य पाद-
त्रयमात्रवृत्तित्वस्य अप्रयुक्तत्वं नाम दोषः । स्वरूपमिति पूर्वेणान्वयः ॥ सहसा
अविचारेण । सह सार्धम् । सा प्रसिद्धा । सहसा हासयुक्ता ॥ वृत्तिविरु-
द्धत्वस्य प्रकृतरसविरोधिरसानुगुणवर्णघटितत्वस्य ॥ ओवट्टइ इति । अत्र